

Hifa-Ro Info

2004
anul II évf.
nr. 8 szám
december -decembrie

Segútség Mindenkinék - Ajutor pentru Toți

A Hifa-Románia Segútség Mindenkinék Egyesület negyedévi ingyenes hírlapja - Ziarul trimestrial gratuit al Asociației Hifa-Románia Ajutor pentru Toți

A szeretet ünnepe / Sărbătoarea iubirii

Karácsonyra készülünk. Jól esik, ha ilyenkor megajándékozunk egymást, megemlékezünk egymásról. De ennek az ünnepnek az a lényege, hogy Isten ajándékozott meg minket – több, mint 2000 éve – egyszülött Fiával, aki emberré lett, hogy megválthasson minket.

Mennyire várták akkor, hogy eljőjön a Messiás! De nem ismerték fel. Vajon mi felismerjük Őt a mai világban? Észrevesszük, hogy közénk született? Itt van köztünk. A mindennapjaink küszködéseiben, örömeiben felfedezzük az Ő jelenlétét?

Akkor sokan nem ismerték fel, mert más volt a Jézusképtük. Pedig a Szentírás már megjövendölte eljövételét. Ismerték az arra vonatkozó Szentírási részeket. Királyi palotában is keresték – mert hát egy király hol szülehetne? - de Jézus istállóban született, hogy mindenkié lehessen. Senki ne sajátíthassa ki.

Akik figyeltek a jelekre, nyitottá vált a szívük a hívásra, megtalálták. Jeleket, jelzéseket kaptak. A mi szívünk nyitott a Megváltó befogadására? Tudunk örülni annak, hogy ennyire szeret Isten minket? Elvisszük az örömhírt a környezetünkbe? Hogy megszületett a királyok Királya?

Választhatjuk a világias karácsonyfás Karácsonyvárást. Ez is kell. És utána? Elénekeljük: „ha elmúlik Karácsony, a szeretet lángja halványabban ég...”. Hiányérzetünk támad. Csak eddig tart a szeretet?

Meghallhatjuk az örömhírt. Megszületett a Megváltó! És így, Őt keresve, megtaláljuk a szívünkben azt a békét, erőt, örömet, ami bátorít, erősít a mindennapjainkban.

Kívánom minden embernek, hogy válassza azt, ami örökérvényű, üdvösségre vezető: Jézus Krisztust. A tőle kapott reménység elvezet a hithez, ami üdvösségünknek záloga. Ő mondta: „Én vagyok az út, az igazság, és az élet.” Higgyünk neki. Higgyük, mert azért született a világra, hogy örömünk legyen. Bőséggel legyen, a körülményektől függetlenül. Ne féljünk zörgetni. Ő ajtót nyit, tárt karokkal vár.

Isten adjon áldott, szeretetben gazdag ünnepnapokat számunkra, minden ember számára! Adja, hogy a szeretet éljen bennünk egymás iránt, Isten iránt és az eljövendő évben legyen bennünk hit, remény, szeretet!

„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békeség a jóakarotú embereknek.”

Fehér Árpád (Hargita, Székelyudvarhely / Hargita, Odorheiu-Secuiesc)

Ne pregătim de Crăciun. Cu această ocazie ne face plăcere să facem cadouri, să ne amintim de cei dragi. Dar esența acestei sărbători constă în faptul că Domnul este acela care ne-a făcut un cadou - cu mai bine de 2000 de ani în urmă ni l-a trimis pe unicul Fiu, care a devenit om, ca să ne mântuiască.

Cât de mult era așteptată sosirea lui Mesia! Dar nu l-au recunoscut. Oare noi Îl recunoaștem astăzi? Observăm că s-a născut printre noi? Este printre noi. În zbaterile, bucuriile cotidiene oare descoperim prezența Lui?

Atunci mulți nu l-au recunoscut pentru că alta era imaginea lor despre Isus, cu toate că Sfânta Scriptură a prorocit venirea Lui. A fost căutat și în palate regale - oare unde s-ar putea naște un rege? - dar Isus s-a născut în iesle, ca să poată fi a tuturor. Ca nimeni să nu-l poată expropria.

Cei care erau atenți la semne și inima lor era deschisă la chemare, aceia l-au găsit pe Isus. Au primit semne. Oare inima noastră este deschisă pentru acceptarea Mântuitorului? Oare ne bucurăm de faptul că Domnul ne iubește atât de mult? Oare răspândim vestea îmbucurătoare în anturajul nostru, că s-a născut Regele regilor?

Putem alege Crăciunul laic cu brad. Acesta este necesar, este plăcut. Dar după aceea? Vom cânta: „...după ce trece Crăciunul, flacăra iubirii pâlpâie ușor...” Apare sentimentul unui gol în suflet. Doar atât ține iubirea?

Dar putem auzi vestea îmbucurătoare, că s-a născut Mântuitorul! Astfel vom găsi în sufletul nostru pacea, puterea, bucuria care ne încurajează în fiiece zi.

Aș dori ca fiecare să aleagă ceea ce este etern, duce către mântuire - Isus Cristos. Sperața primită de la El ne conduce către credință. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” Să-L credem. Să fim convinși că s-a născut pe lumea aceasta să avem parte de bucurii, de belșug indiferent de circumstanțe. Să nu ne fie teamă să batem. El ne va deschide ușa, ne așteaptă cu brațele deschise.

Să ne dea Domnul sărbători fericite, pline de iubire! Să nutrim dragoste unii față de alții, față de Dumnezeu și să ne călăuzească credința, speranța și dragostea!

„Slavă Domnului în înaltul cerului și pace oamenilor binevoitori pe pământ.”

(traducere în limba română Fall Gizella)

Egy felejthetetlen utazás Angliába / Călătorie de neuitat în Anglia

Soha nem gondoltam arra, hogy én, mint mozgássérült, eljuthatok Angliába. Sikerült! Meghívást kaptam egy idősebb házaspártól. Két okból nagyon fontos lépés volt az életemben: először utaztam egyedül és repülővel. Van, amikor mi, mozgássérültek, még ide a városba is alig merünk kimozdulni; egy ilyen utazás, szinte hihetetlen volt.

Augusztus 6-án a szüleimmel és Krisztina húgommal elindultunk Budapestre, mert nekem a ferihegyi repülőtéren kellett lennem augusztus 7-én.

Egy kicsit féltem a repüléstől, de annyira kedvesek voltak a kísérők és a stewardessek, hogy fontos személynek éreztem magam. Mindenben segítettek, sőt még átköltöztettek az első osztályra, a *business classra*, hogy kényelmesebben utazzak, noha a jegyem nem oda szólt.

Budapestről Amszterdámba repültünk, itt át kellett szállni egy másik repülőre, mondanom sem kell, hogy itt újabb emberek vártak rám, akik a beszállásnál segítettek.

Amikor megérkeztem Leeds-Bradfordba, már vártak rám meghívóim: Barbara és Alan, az angol házaspár. Az egész utazás 16 órától 22 óráig tartott. 22 órakor már a Barbaraék lakásából Bingleyből hívtam fel szüleimet, megnyugtattva őket, hogy szerencsésen odaérkeztem.

Rengeteg élményben volt részem, amíg ott tartózkodtam náluk. Sok helyre elvittek, megismerhettem szokásaikat, életfelfogásukat, és gyakorolhattam az angol beszédet is.

Megfigyeltem, hogy ott jobban figyelnek a sérült emberekre, egyik alkalommal, amikor autóbusszal utaztunk, az autóbusz oldala leereszkedett, a sofőr leszállt, és segített nekem felszállni. Emellett a buszvezetőnek volt számomra egy mosolya, egy kedves szava.

A Reformed Bingley templomnál is nagyon szépen fogadtak, egyik nap, istentisztelet után ottmaradtunk, és bemutatattak az odajáró embereknek, akik csodálkoztak, hogy mennyire jól beszélem a nyelvüket, és nagy elismerést nyertem azzal, hogy volt bátorságom egyedül megtenni egy ilyen hosszú utat.

Nagyon hamar lejárt a két hét, mindenfelé elvittek, találkoztam a régi ismerősökkel is, akiket itt Marosvásárhelyen ismertem meg, amikor ide látogattam. Bingley, ahol Barbaraék laknak, nagyon szép kisváros, nem zsúfolt, és minden csupa úde és zöld. Egyik nap ellátogattunk az Ír tengerpartra, Blackpool városba, amely üdülőváros tele látványosságokkal, ahol azt gondoltam, a világ szinte minden tájáról összejönnek az emberek, pedig nem, ezek ott laknak, oda telepedtek le. Érdekes, az angolok részéről nem tapasztaltam idegenülöletet a betelepülő négek, kínaiak, pakisztániak ellen. A legnagyobb élményt York város meglátogatása jelentette, ez egy nagyon régi történelmi város, tele csodálatos látnivalókkal. A legérdekesebb a York Minster, a yorki

Niciodată, nici măcar în visele mele nu m-am gândit că eu, o persoană cu handicap fizic, aş putea să ajung în Anglia. Şi iată, am reuşit. Am primit o invitaţie de la un cuplu mai în vârstă. A fost un pas foarte important în viaţa mea, am călătorit pentru prima dată singură şi cu avionul. Se întâmplă ca noi, persoanele cu handicap locomotor, abia îndrăznim să ieşim, chiar şi în oraş, iar acum o asemenea călătorie era de necrezut. Pe 6 august împreună cu părinţii şi sora mea mai mică, Krisztina am plecat la Budapesta, deoarece eu trebuia să fiu pe 7 august la aeroportul Ferihegy. Am început să am emoţii pe aeroport când am realizat că va trebui să călătoresc nu doar singură, dar această călătorie o voi face cu avionul.

Mi-a fost puţină teamă de zbor, dar însoţitorii şi stewardesele au fost atât de amabili încât m-au făcut să mă simt o persoană importantă. M-au ajutat în toate problemele şi m-au mutat la clasa I, la *business class*, ca să mă simt mai bine, chiar dacă biletul meu nu era pentru această clasă.

Am zburat de la Budapesta la Amsterdam unde am schimbat avionul, şi nu trebuie să mai spun că aici mă aşteptau alţi însoţitori, care m-au ajutat la îmbarcare. Ajunsă la Leeds-Bradford, Barbara şi Alan, cuplul de englezi, care m-a invitat, mă aşteptau. Călătoria a durat de la ora 16 la ora 22. La ora 22 eram deja în locuinţa Barbarei din Bingley şi i-am sunat pe părinţi ca să-i liniştesc, că am ajuns cu bine.

Cât am stat la ei am trăit foarte multe impresii plăcute, nemaîntâlnite până atunci. Am fost dusă de ei în foarte multe locuri, şi am putut să le cunosc obiceiurile şi stilul de viaţă, am putut exersa limba engleză vorbită.

Am observat că acolo este acordată o mai mare atenţie persoanelor cu handicap, astfel că într-o anumită împrejurare când am călătorit cu autobuzul o parte a autobuzului s-a lăsat în jos, şoferul a coborât şi m-a ajutat să urc; am urcat fără nici o problemă, foarte comod, şi pe lângă acest fapt şoferul autobuzului a avut pentru mine un zâmbet şi un cuvânt amabil. La biserica Reformed Bingley am fost foarte frumos primită, într-o zi după terminarea slujbei am rămas acolo, şi am fost prezentată de către gazdele mele celor care frecventau biserica, iar aceştia s-au mirat cât de bine le vorbesc limba, şi am fost apreciată că am avut curajul să fac singură un drum atât de lung.

Au trecut foarte repede cele două săptămâni pe care le-am petrecut la ei, m-au dus peste tot şi m-am întâlnit cu persoane pe care le-am cunoscut în Tg-Mureş atunci, când aceştia ne-au vizitat oraşul. Oraşelul Bingley, unde locuiesc Barbara şi Alan este foarte frumos, nu este aglomerat, este prietenos şi plin de spaţii verzi.

Într-o zi am vizitat oraşul Blackpool, litoralul Irlandei, care este o staţiune plină de atracţii demne de văzut; aici am avut impresia că s-au adunat oameni din toate colţurile lumii, ca să-şi petreacă aici vacanţa, dar nu este aşa, ei aici locuiesc, aici s-au stabilit. Am observat un lucru interesant şi anume, că englezii nu urăsc străinii stabiliţi aici (negri, chinezi, pakistanezi etc.)

Cel mai impresionant lucru pentru mine a fost vizitarea oraşului

katedrális volt, aminek az építését 306-ban kezdték el. Egy nagyon impozáns épület, ahol még miránk, mozgássérültekre is gondoltak, mert van feljáró mindenütt, ahol lépcsőn kellene felmenni.

Egyik nap elmentünk az egyik szomszéd faluba, ahol madárijesztős fesztivált tartottak. Minden háznál volt madárijesztő, a templom előtt is. A zsűri állapította meg, hogy melyik a legélethűbb és a legsikerültebb figura. Nagyon érdekes és vidám nap volt, rengeteg fényképet készítettem.

Még sokat mesélhetnék a szép tájakról és a csodálatos emberekről, remélem így is sikerült egy kis képet bemutatni arról, hogy miként fogadják az idegenek a magunkfajta mozgássérülteket.

York, care este un oraș istoric foarte vechi, plin cu numeroase obiective minunate, care trebuie vizitate. Cel mai interesant este York Minster (catedrala din York) a cărei construcție a început în anul 306. Este o clădire impozantă și s-au gândit și la noi, persoanele cu handicap locomotor, deoarece există rampe peste tot unde sunt și scări.

Într-o zi am plecat în satul vecin unde a avut loc un festival al sperietorilor de păsări, și în fața fiecărei case și chiar al bisericii erau sperietori. Un juriu a stabilit care este cea mai reușită și cea mai naturală sperietoare.

Aceasta a fost o zi foarte interesantă și veselă, am făcut multe poze. Aș mai putea să povestesc multe despre acele ținuturi frumoase și despre acei oameni minunați, dar sper că am reușit să vă prezint o imagine despre felul în care străinii îi primesc pe aceia ca noi, care suferă de handicap locomotor.

Nagy Kinga-Katalin (Marosvásárhely / Tg-Mureș)

II.

Az idő múlik, az emlékek megmaradnak / Vremea trece, amintirile rămân

(folytatás az előző számból)

Egy-két év múlva, nem emlékszem pontosan, egy másik, számomra fontos következményekkel járó, esemény történt. Két családdal egy kelet-európai kirándulást tettünk, autóval és sátorral, Magyarország-Csehszlovákia-Németország útvonalon. Egészen Berlinig jutottunk el, amelyet akkor még az a szörnyű fal választott ketté, elokvens példát állítva az emberi butaságnak.

Visszatérvén erről a viszontagságos kirándulásról, amelyből sokra nem emlékszem, hiszen mindössze 8 éves kiskölyök voltam, megálltunk Budapesten, és felkerestünk egy mozgássérült személyek részére létrehozott rehabilitációs szanatóriumot, amelynek létezéséről már hallottunk itthon. Kíváncsiak voltunk arra, hogy milyenek a körülmények és mennyibe kerülne ott egy esetleges kezelés. Így aztán, még azon kegyelemmel teljes év telén, novembertől december végéig ott tartózkodtunk Édesapámmal együtt távoli rokonainál, egy idős, nagyon kedves, szimpatikus házaspárnál. Csak napközben kellett a szanatóriumban tartózkodnom, reggel 8-tól délután 4-ig, amikor Édesapám értem jött 1300-as régi Daciánkkal, amelyet még ma is használunk.

Az ott eltöltött hónap, inkább arra szolgált, hogy megszokjam a kezelést, amely többnyire szabadfoglalkozás volt, hozzáértő szakemberek felügyelete mellett, akik csak akkor léptek közbe, ha erre feltétlenül szükség volt.

Az itthon töltött téli ünnepek után, a nagy havazás miatt apám és anyám elkísértek vonattal Budapestre, ahol ez alkalommal hat hétig voltam beutalva, teljesen egyedül. Életem egyik legszebb időszaka következett, annak ellenére, hogy az elején nagy nehézségbe ütköztem: magyarul csak annyit tudtam mondani, hogy „igen” és „nem”. Három hét elteltével, különböző félreértések és bonyodalmak után, már elég jól kezdtem beszélni ezen a szép nyelven, természetesen az ott dolgozó csodálatos emberek megértésének és segítségének köszönhetően, akik többnyire nők voltak.

(folytatás következik)

(magyarra fordította Fall Gizella)

(continuare din numărul anterior)

Peste un an, sau doi, nu mai țin bine minte, a avut loc un alt eveniment cu urmări foarte importante de data asta pentru mine, și anume a fost acela că împreună cu alte două familii am făcut o excursie prin Europa de Est fiecare cu autoturismul și cortul propriu pe ruta Ungaria-Cehoslovacia-R. D. Germania pâna în Berlin care atunci era despărțit de acel monstruos zid, o reflectare elocventă a cât de mare poate să fie prostia omenească.

La întoarcerea din acest periplu plin de peripeții din care nu-mi amintesc prea multe lucruri pentru că eram doar un puști de 8 ani, ne-am oprit la Budapesta la un sanatoriu de recuperare pentru persoanele cu handicap locomotor, de care auzisem ceva înainte de plecarea din țară, așa că am vrut să vedem care sunt condițiile și costul unei eventuale internări acolo.

Astfel chiar în iarna aceluia an de grație din luna noiembrie pâna în decembrie, aproape de Crăciun, am fost împreună cu tata, locuind la niște rude din partea tatălui mai îndepărtate ca grad, doi bătrâni: soț și soție extrem de amabili și simpatici, internat doar pe perioada zilei de la 8 dimineața pâna la 4 după amiază atunci când venea după mine tata cu mașina, o Dacia 1300 pe care o avem și în ziua de azi.

Acea lună petrecută acolo a fost una mai mult de acomodare cu metodele de tratament, tratament ce nu era nimic altceva decât o formă de libertate asistată de niște oameni foarte competenți în tot ceea ce făceau și care interveneau doar atunci și acolo unde era nevoie.

Imediat după sărbătorile de iarnă petrecute acasă, ne-am întors cu tata și mama cu trenul pentru că era o iarnă grea, urmând ca să rămân internat acolo, de data aceasta, singur timp de 6 luni. Așa a început o perioadă pe care o consider cea mai frumoasă din viața mea cu toate că la început m-am lovit de un obstacol ce s-a dovedit a fi unul destul de dificil de trecut: limba maghiară, o limbă din care nu cunoșteam decât două cuvinte, igen (da) și nem (nu), însă după aproximativ trei săptămâni pline de tot felul de confuzii și încurcături o „rupeam” destul de bine și această frumoasă limbă, asta desigur și cu ajutorul și înțelegera acordată de către acei oameni minunați, în marea lor majoritate femei.

(vom continua)

CotlerCristian Attila (Bistrița)

II.

*Életem kálváriája / Calvarul vieții mele**(folytatás az előző számból)*

Ott még jó pár órát nem vett senki számba, mert anyukám nem tudott egy szót sem románul, sem az, aki elvitt minket. Végül jött valaki, aki el tudta magyarázni, hogy miről is van szó, és mi a gond velem. Erre az orvosok bedobtak egy szalonba, mondván, hogy kivizsgálják. Ott kellett maradnom.

- Igen ám, de ha hazamegyek nélküle az uram összetör - sírdogált édesanyám

- Ez van, ha hazaviszi, már az úton meg fog halni - mondta a doki kiabálva.

Mi mást tehetett volna anyum, ott hagyott, és hazatért szorongó szívvel, sírva egész úton. Sajnos, otthon se várta apu virággal, hanem csattanó pofokkal. A testvéreim csillapításai sem hoztak eredményt, hanem ők is sorra kerültek. Apám minden fogható bútort összetört, kicsi, szegényes lakásunkban, ami agyagból készült kátránnyal fedett két szobás ház volt, pici ablakkal, egy nagy dombtetőn. Hiába voltak apám nagyszülei kulákok, akkoriban mindent elkoboztak.

Apámat meggyőzték a szomszédok, hogy ne legyen ilyen kegyetlen, és nézzen utána, mi is van tulajdonképpen velem. Belement nagy nehezen, ő tudott jól románul. Az eredményem paralizis, későre vittek, és megfagyott a velő a csontban. Nem volt más mit tenni, beutaltak Szebenbe egy úgynevezett tanulmányi kórházba, én lettem a kísérleti patkány. Ott töltöttem életem legrosszabb 7 évét akkor, amikor a leginkább lett volna szükségem a szülői szeretetre. Amikor az első szót tanultam, nem az volt hogy máám vagy tátá, hanem tanti vagy szászul egy más szó. E hét év alatt nagy későre megismertem Apámat, de Édesanyámat nem, mert nem volt pénz csak az itálra. Lehettem olyan 4 éves, akkor jött Apám egy kicsi alacsony nővel, akinek a szemei tele voltak könnyel.

Apám azt mondta:

- Asta este mama ta! Amikor az ölébe vett annyi év után, én nem éreztem semmit, nem szerettem azt a nőt, nem ismertem, beszélni sem tudtam vele. Így hát apu volt a tolmács. Több száz injekció és két műtét után végre hazakerültem 7 évesen, kilenc kilóval és nagy hajjal.

Anyám nagyon megijedt, és meg is kérdezte:

- Te Albert, nem hoztál el véletlenül más gyereket, mert ez fekete, nagy a haja, és mind japánul beszél. Apám majd meghalt a kacagástól.

- Te Erzsi, nem japánul, hanem románul, meg szászul beszél.

- Nem érdekel, de én nem maradok itthon veled, én megyek a mezőre veled, csinállok, amit kell, csak ne hagyjál itt veled. Sajnos a saját testvéreimmel sem tudtam jobban értekezni, mert ők sem tudtak az én nyelvemen beszélni, bármit kértem, ők mind mást adtak. Erre én csaptam utánuk, kiabáltam, úgy voltam nevelve, mint a vadonban élő.

Berecki Antal (Marosvásárhely / Tg-Mureș)

(continuare din numărul anterior)

Câteva ore bune nimeni nu m-a băgat în seamă pentru că mama nu știa nici un cuvânt românește, nici persoana care ne-a dus acolo. În sfârșit a apărut cineva care a reușit să explice despre ce este vorba, care este problema mea. Auzind acestea medicii m-au băgat într-un salon, spunând că mă vor examina, dar trebuie să rămân acolo.

- Dacă ajung acasă fără el, bărbatul meu mă va zdrobi - spunea mama printre lacrimi.

- Asta este, ia-l acasă, dar va muri pe drum - striga un doctor urias, cel puțin de 100 de kilograme.

Ce altceva putea să facă mama, m-a lăsat acolo și cu inima strânsă s-a întors acasă fără să se oprească din plâns. Din păcate tata n-a așteptat-o cu flori, ci cu palme usturătoare. Nici intervenția împăciuitoare a fraților mei n-a avut un rezultat mai bun, din contră și lor le-a venit rândul la palme. Tata a distrus toată mobila în casa noastră sărăcăcioasă, care avea două camere, era construită din lut și acoperită cu gudron, avea geamuri mici și se afla pe un deal. Degeaba erau bunicii tatălui meu chiaburi, căci pe vremea respectivă totul a fost confiscat.

Vecinii l-au convins pe tata să nu fie atât de crud și să vadă de fapt, ce este cu mine. S-a lăsat convins cu greu, dar până la urmă a fost de acord, el vorbea bine românește. Diagnosticul era: paralizie, am fost dus târziu la medic și măduva osoasă a suferit leziuni ireversibile. Nefiind nimic altceva de făcut, am fost internat într-un așa zis spital de studiu din Sibiu, iar eu am devenit cobai. Acolo mi-am petrecut cei mai grei șapte ani ai vieții mele, atunci când aveam cea mai mare nevoie de dragostea părintească.. Primele cuvinte învățate nu erau mama sau tata, ci tanti sau un alt cuvânt sășesc. În acești șapte ani într-un târziu l-am cunoscut pe tata, dar nu și pe mama căci nu aveau bani decât pe băutură. Aveam deja cam patru ani când a apărut tata cu o femeie scundă cu lacrimi în ochi. Tata mi-a zis:

- Această este mama ta! Când ea m-a luat în brațe după atâția ani, nu am simțit nimic, nu am iubit-o pe această femeie, nu am cunoscut-o și nici nu puteam discuta cu dânsa. Astfel tata era translatorul. În sfârșit, după sute de injecții și două operații am ajuns acasă având șapte ani, nouă kilograme și părul lung.

Mama s-a speriat rău și chiar a întrebat:

- Tu Albert, n-ai luat cumva un alt copil, căci acesta are tenul închis, părul lung și tot vorbește în japoneză. Tata era să moară de râs.

- Tu Erzsi, el nu vorbește în japoneză, ci românește și în limba sașilor.

- Nu mă interesează, dar eu nu rămân acasă singură cu el, merg cu tine pe câmp, fac ce trebuie, dar nu mă lăsa cu el. În mod regretabil nici cu frații mei nu m-am înțeleas mai bine, nici ei nu vorbeau limba mea, orice ceream, ei îmi dădeau altceva. Eu aruncam după ei, strigam - din păcate așa am fost crescut, ca în sălbăticie.

*(vom continua)**(traducere în limba română Fall Gizella)*

Miklós

2004 júniusában megnyílt Székely Miklós kiállítása a marosvásárhelyi Bemády-házban. Elvegyültem az összesereglett látogatók között. Színek, fények, árnyak, gazdag érzelmvilág, néma kiállítás. Képek címek nélkül. Véleménye szerint minden az, aminek látszik, ha pedig a mondanivaló nem tűnik ki a festményből, akkor fölösleges címmel ellátni, mert ezzel leszűkítené a látogató képzeletkörét. Szép élménnyel gazdagodva távoztam.

Székely Miklós 1965 június 7-én született Marosvásárhelyen. V-ik elemitől a marosvásárhelyi Művészeti líceum diákja, 1983-ban ugyanitt érettségizik. Tekintettel arra, hogy felkészültsége nem volt alapos, csak komoly utóképzés után, 1988-ban került be a kolozsvári *Ion Andreescu* Képzőművészeti Főiskolára. Ez a felkészülés komoly anyagi megterhelést jelentett a családnak. Szülei támogatásával, megkülönböző alkalmi munkák vállalásával (volt asztalos, árukezelő a Készruhagyárban, szezonmunkás a Konzervgyárban) sikerült előteremteni azt az összeget, amiből megengedhette magának, hogy hol rövidebb, hol hosszabb ideig Kolozsváron tartózkodjon. Az egyetemet 1994-ben sikeresen elvégezte, időközben megnősült, és még mielőtt abszolválta volna, megszületett kislánya, Attila. Annak ellenére, hogy nem sikerült elhelyezkednie szakmájában, alkalmi munkákból sikerült fenntartani családját.

A '90-es évek elején, több magánszemélytől megrendelést kapott különböző témájú festmények elkészítésére. Ezek nem mindig ütöttek a művészi igényesség mércéjét, de állás nélkül és a komoly kötelezettségek miatt, nem lehetett válogatni. Emiatt, bár művészi szempontból nem volt sikerélménye, anyagilag annál többet ért el.

Miklós megkapta az élet nagy ajándékát, a tehetséget. Ez egy ritka adomány, csak a kiváltságosoknak van benne részük. Elgondolkodtató, hogy valójában ajándék-e vagy talán éppen átok?

A művész egy másik dimenzióban él. Az olyan ember, akit hétköznapi, kicsinyes, földhözragadt gondolatok foglalkoztatnak, nem igazán tud alkotni. Ehhez ekzaltáltság, egy külön álmvilág szükséges, amit ő magának meg is teremt, azonban a környezete nehezen érti meg. Jó, jó, mondják, gyönyörűen fest, de miért kell ehhez ilyen bohém életet élni!? Igen, bohém élet. Ezt alaposan kihasználta. Éjjeli kimaradások, zajos társaság, italozás közbeni hosszú beszélgetések, sokszor mértéktelen szórakozás. Ennek aztán meg is lett a következménye. Házassága közben megromlott, amin (bocsánatkérés közben mondom) nem is lehet csodálkozni. Egészsége is felmondta a szolgálatot, infarktust kapott, aztán jött az intenzív osztály, kezelések. Az állapota már javulni látszott, az ötödik napon annyira javult, hogy másnap el-

În luna iunie a anului 2004 a fost vernisajul expoziției de pictură a lui Miklós. M-am amestecat printre vizitatorii prezenți. Culori, lumini, umbre, un bogat univers de sentimente, strigă înăbușit. Tablouri fără titlu. După părerea lui personală, totul este ceea ce pare, iar dacă mesajul transmis nu reiese din pictură, este inutil să i se dea un titlu, căci astfel ar restrânge imaginația vizitatorului. Am părăsit expoziția, îmbogățită fiind cu impresii deosebite.

Székely Miklós s-a născut la Târgu Mureș în data de 7 iunie a anului 1965. Din clasa a V-a este elev la Liceul de Artă din Târgu Mureș, unde în 1983 își dă bacalaureatul. Dat fiind faptul că nu era pregătit suficient, abia în 1988, după o pregătire serioasă, devine student al Facultății de Arte Plastice *Ion Andreescu* din Cluj-Napoca. Pregătirea a însemnat o greutate materială însemnată pentru familie. Cu sprijinul părinților și cu ajutorul unor munci de ocazie (a fost tâmplar, distribuitor de marfă la Fabrica de confecții, muncitor sezonier la Fabrica de conserve, etc.) a reușit să dispună de suma necesară din care își putea permite sejururi intermitente mai scurte sau mai lungi, cerute de pregătirea în orașul Cluj-Napoca. În anul 1994 termină cu succes facultatea, între timp se căsătorește și înainte de a termina i se naște băiețelul, Attila.

Nu a reușit să se angajeze în domeniu, dar fiind nevoit să se îngrijească deja de o familie, să câștige pâinea, cea de toate zilele, a acceptat din nou o serie întreagă de munci de ocazie.

La începutul anilor 90 primește multe comenzi de la persoane particulare pentru executarea unor tablouri pe diferite teme. Acestea nu au fost de fiecare dată la nivelul exigenței artistice, dar fiind fără loc de muncă și având îndatoriri serioase, a făcut compromisuri. Nu avea satisfacția unui artist, dar din punct de vedere material și-a atins scopul.

Miklós a primit harul vieții, talentul. Acest dar este o raritate de care nu beneficiază oricine, numai cei aleși au parte de el. Se poate medita asupra faptului dacă într-adevăr este un dar sau un blestem. Artistul trăiește într-o altă dimensiune. Acel om care este preocupat de gânduri cotidiene minore, banale, nu este capabil de creație. Are nevoie de exaltare, de o lume feerică, pe care și-o creează, dar este greu acceptat de mediul în care trăiește. Bine-bine, se spune, pictează minunat, dar de ce trebuie să ducă o viață de boem? Da, viață de boem. A trăit-o în exces. Noapți nedormite, societate zgomotoasă, discuții prelungi în compania băuturii, distracții necumpătate. Toate acestea în curând și-au făcut efectul. I s-a ruinat căsnicia, lucru de care nu ne putem mira (șpun acesta cerându-i scuze). I s-a șubrețit sănătatea, a făcut infarct, după care a urmat șirul tratamentelor, secția intensivă. Starea lui a început să se amelioreze, a cincina zi se simțea atât de bine încât a doua zi urma să fie externat, dar încă în noaptea aceea a avut o comoție cerebrală. A paralizat total, gândurile îi erau limpezi, dar era incapabil de mișcare. Partea dreaptă a fost mai afectată. Astfel a rămas la secția intensivă, au urmat alte tratamente serioase și grija plină de abnegații a Mamei lui, ceea ce a durat trei luni întregi. Aceste lucruri l-au ajutat în lunga perioadă de calvar. În anul 1999, în perioada eclipsei totale de Soare, ceea ce poate fi considerat și un semn simbolic, a plecat definitiv de la Cluj. A fost adus acasă de Mama lui, de Mama care întotdeauna iubește fără condiții, iartă totul și este capabilă de orice sacrificiu. Urmau alte greutăți. Nu-și putea folosi mâna dreaptă, cum să picteze de acum încolo? Cu o voință de fier și perseverență a învățat să-și folosească mâna stângă. Așa cum se

6 Hifa-Ro Info

hagyhatta volna a kórházat, de még aznap éjjel agyvérzést kapott. Teljesen lebénult: a gondolatai tiszták voltak, de mozogni nem tudott. A jobb felét érte nagyobb sérülés. Az intenzív osztály következett, újabb kezelésekkal és Édesanyja áldozatos munkája, amely hosszú három hónapig tarott. Ezek segítettek át e nehéz időszakon. 1999-ben, a teljes Napfogyatkozáskor, amit szimbólumnak is tekinthetünk, hagyta el a kolozsvári kórházat. A mindig feltétel nélkül szerető, mindent megbocsátó, a minden áldozat meghozatalára képes Édesanya hozta haza. Újabb nehézségek következtek. Jobb kezét nem tudta használni. Fájdalomszülte dilemmája során azt kérdezte, hogyan fog ezután alkotni? Erős akarattal, kitartással megtanult a bal kezével dolgozni, amint ő maga vallja, mert nem csak fest, hanem ír is, prózát és verseket. „A rosszabbik jobb kezemre fekszem, a jobbik bal kezemmel elindítom a reggeli ébredési folyamatot.” Nehezen jár, botra támaszkodik. Annyi idő után, még ma sem könnyű bal kézzel dolgozni, de komoly erőfeszítések árán már sikerül. Sokat dolgozik. A képei közül többen is elajándékoztak, de egy kiállítás anyaga mindig a rendelkezésére áll. Mindennek ára, de ugyanakkor értelme is van. Fent volt a csúcson, de megjáta a poklok mélyét is. „Göröngyös, járhatatlan volt az Út, melyre ráléptem. Tekervényes és veszélyes. Út, melynek nem volt sem kezdete, sem vége”. Nagy árat fizetett, de talán nem értelmetlenül. „Táviratot” kapott az Úrtól, amelyben arról értesíti, hogy amennyiben sürgősen nem vet véget ennek az életmódnak, a vesztébe rohan. Talán, ha nem jön közbe a betegség, a féktelen élete miatt eddig már minden visszafordíthatatlanná vált volna. Mostanra már megállapodott, bohémisége visszafogott lett. Több időt tölt kislíával, alkot, komoly terveket sző.

Életében először az idén nyáron vett részt alkotótáborban, amelyet Homoródszentmártonban szerveztek. Itt újra találkozott kolozsvári, marosvásárhelyi kollégákkal, de részt vettek japán, német, ír valamint magyarországi képzőművészek is. Ez a tábor egymás munkáinak megismeréséhez és új technikák elsajátításához segítette. Az itt alkotott munkákból még a nyár folyamán kiállítást szerveztek a homoródszentmártoni táborban, majd Csíkszeredében, ahol a gyergyószárhegyi alkotótábor művészei által készített munkákat is megcsodálhatták a nézők.

Már kétszer volt a magyarországi Tiszaalpáron, ahol a Fraternitas, sérültek és betegek közössége, évente tart találkozót. (Erről beszámolókat írt lapunk számára, amelyeket előző számainkból már ismerek az olvasók).

Tervei közé tartozik egy magyarországi kiállítás megszervezése is. Titkos álma egy saját műterem. Ennek hiányában otthon, a konyhában fest, de ezt csak akkor teheti, ha éppen nem főznek, aztán amikor fel kell szabadítania a „terepet” a még meg nem száradt munkát gondosan kell tárolnia, hogy az ne károsodjon, de a lakásban se hagyjon festéknyomokat. Így nagyon nehéz dolgozni, de amint ezt Miklósnak sikerült bizonyítani, nem lehetetlen. Az általa írt „Önarckép” című versével szeretném zámi e sorokat.

„Voltam
hajótörött lélek
karóbaszúrt lét
megtört szív,
vízbe fúlt szín
Vagyok
száraz festék
hígított öröm
mérgező üröm
meghalt magány
néhai vagány
Leszek
életerős
nemzeti hős
álmodozó én,
kit mélyen
megvet a remény.”

(Az életrajzi írásban felhasznált idézetek Székely Miklóstól származnak.)

Írta Fall Gizella

confesează el însuși, căci nu numai pictează, ci scrie versuri și proză: „Mă culc pe mâna mea dreaptă mai stângace și cu mâna stângă cea dreaptă, pomesc procedeu de trezire al dimineții.” Umblă cu greutate, se sprijină pe un baston. După atâta vreme nici astăzi nu-i este ușor să picteze cu mâna stângă, dar datorită eforturilor depuse, deja reușește. Lucrează mult, scrie, pictează. Multe tablouri a făcut cadou, dar totdeauna are o rezervă care poate servi materialul necesar pentru o expoziție.

Totul are un preț, dar și un sens. A fost sus pe culmi, dar a coborât și în adâncul infernului. „Era un Drum de neumblat și plin de hârtoape pe care am pornit. Întortocheat și periculos. Drum care n-avea nici început, nici sfârșit.”

A plătit un preț prea mare, dar poate nu chiar fără sens. A primit o „telegramă” de la Domnul prin care îl anunța că dacă nu încetează cât de curând acest mod de viață, își va afla sfârșitul. Poate că, dacă nu intervenea boala, din cauza vieții lui nesăbuite, totul ar fi fost ireversibil.

Astăzi este deja mult mai cumpătat, vâslește pe ape senine, în special în ceea ce privește viața boemă. Petrece mai mult timp cu băiețelul său, pictează, are planuri serioase.

În vara aceasta a participat la prima tabără de creație din viața lui, care s-a organizat la Mărtiniș. Aici s-a întâlnit cu foștii colegi de breaslă din Târgu Mureș, Cluj, dar au fost prezenți și artiști japonezi, germani, un irlandez și câțiva artiști din Ungaria. Această tabără a facilitat cunoașterea reciprocă a lucrărilor și însușirea unor tehnici de creații noi. Din lucrările create, încă în cursul verii, s-a organizat o expoziție aici în tabără, iar după aceea o altă expoziție la Miercurea-Ciuc, cu lucrările deja existente la care s-au adăugat creațiile artiștilor de la tabăra artistică din Lăzarea.

A fost de două ori la Tiszaalpár din Ungaria, unde comunitatea Fraternitas organizează întruniri anuale pentru persoane cu deficiență locomotorie și bolnavi. (Depe aceste întruniri a înștiințat revista noastră prin articole apărute în numerele anterioare.)

Printre planurile sale de viitor figurează și organizarea unei expoziții în Ungaria.

Visul lui tainic este de a avea un atelier propriu. În lipsa acestuia lucrează acasă în bucătărie, dar acest lucru este posibil doar dacă nu se gătește, iar când trebuie să elibereze „terenul”, lucrările încă umeze trebuie depozitate în așa fel încât să nu sufere leziuni, dar să nu lase urme de vopsea nici în locuință. Este greu să lucrezi în astfel de condiții, dar Miklós a dovedit că nimic nu este imposibil.

Aș dori să închei aceste rânduri cu poezia „Autoportret” scrisă de el.

Am fost
suflet naufragiat
înjunghiată ființă
inimă frântă
culoare înăbușită
Sunt
vopsea uscată
bucurie diluată
pelin otrăvitor
singurătate moartă
un tip de altădată
Voi fi
erou național
plin de vitalitate
o existență visătoare
frântă de speranțe.

Seris și tradus de Fall Gizella

Cukorbetegség / Diabetul zaharat

Napjainkban a cukorbetegség már népbetegségnek számít, s egyre nagyobb gondot okoz az egészségügynek és társadalomnak egyaránt.

A cukorbetegség első látásra csupán a cukor anyagcsere-zavarát jelenti, azonban ennél jóval többről van szó: a szénhidrát mellett, a zsír-, fehérje- és nukleinsav-anyagcsere komplex zavaráról. A rendkívül összetett tünetegyüttesből kiemelkedő a magas vércukorszint és a cukorak a vizeletben történő megjelenése.

Két formája van: az elsődleges és másodlagos diabétesz, de jóval lényegesebb az elsődleges formák felosztását ismerni. Így meg kell említenünk az 1-es típusú cukorbetegséget, amely fiatal korban, akár gyermekkorban jelentkezhet, illetve a 2-es típusút, amely az elhízott felnőttek betegsége. Tudnunk kell azt, hogy a vércukorszintet a szervezetben bonyolult mechanizmusok tartják egyensúlyban, amelyek közül alapvető fontossága van az inzulinnak. Az inzulin az emberi hasnyálmirigy által termelt legfőbb vércukorszintet csökkentő hormon. A betegséget tulajdonképpen ennek az abszolút (1-es típus) vagy relatív hiánya (2-es típus) okozza. Az inzulinhiány következtében emelkedik a vércukorszint, és ez vezet a különböző tünetek megjelenéséhez, mint a nagyfokú szomjúság, bő (3 liter meghaladó) folyadékfelvétel, nagy mennyiségű vizelet ürítése, fokozott éhségérzet és táplálékfelvétel ellenére történő fogyás, viszketettség, nem gyógyuló sebek, visszatérő fertőzések, idegrendszeri tünetek. A diagnózist a vérbeli emelkedett glukózsztint igazolja, amely lehet éhgyomori magas érték. Míg az 1-es típusra a nagyfokú ingadozások, kómára való hajlam jellemző, az inzulin adása teljesen nélkülözhetetlen. A 2-es típus diabétesz viszonylag stabil, de biztosan előrehaladó betegség, amelynek tünetei diétával, gyógyszerekkel hosszú ideig semlegesíthetők.

A cukorbetegnek elsősorban az életmódján kell változtatnia, és mivel a betegek többsége a 2-es típusúhoz tartozik, elsősorban étrendi változtatásokkal kell kezeljük. Nemcsak az édességek elkerülése alapvető, hanem az állati eredetű zsiradék fogyasztását is korlátozni kell. Növényi rostokban gazdag, vitamindús élelmiszerek fogyasztása javasolt, megfelelő kalória bevitel, úgy, hogy a túlsúlyosságot is el lehessen kerülni.

Diabetul zaharat este o boală larg răspândită, care creează probleme din ce în ce mai mari nu numai în domeniul sănătății dar și la nivel de societate.

La prima vedere pare să fie vorba doar de o dereglare a metabolismului glucidic, dar de fapt este o tulburare complexă atât a metabolismului glucidic, cât și al celui lipidic, protidic și ai acizilor nucleici. Din acest sindrom diabetic complex cel mai relevant este nivelul crescut al glucozei în sânge și apariția glucidelor în urină. Diabetul zaharat are două forme: primară și secundară, însă este mult mai important detalierea formelor primare. Astfel trebuie să menționăm diabetul zaharat de tip 1 care apare la copii și tineri, și diabetul zaharat de tip 2 care este boala adultului obez. Este important să se știe că nivelul glucozei în sânge (glicemia) este menținută în echilibru prin mecanisme complexe, dintre care rolul cel mai important o are insulina. Insulina este hormonul secretat de pancreasul uman, care este cea mai importantă substanță cu efect de scădere a glicemiei în organism. Boala este produsă de fapt de lipsa absolută (tip 1) sau relativă (tip 2) a insulinei. Din cauza deficitului acestui hormon crește glicemia și apar manifestările caracteristice diabetului zaharat: senzația de sete imperioasă, consum exagerat de lichide (peste 3 litri), eliminări de cantități mari de urină, scădere ponderală lângă apetit crescut și consum exagerat de alimente, mâncărime, răni care se vindecă greu, infecții recidivante și semne neurologice. Diagnosticul este pus pe baza valorilor glicemice ridicate măsurate pe nemâncate, dar există și teste de provocare. Dacă diabetul zaharat de tip 1 este instabil, cu tendință la apariția comei și cu necesitate absolută de administrare a insulinei, cel de tip 2 este relativ stabil dar cu progresie sigură care poate fi echilibrată mult timp prin dietă și administrare de medicamente.

Pacienții cu diabet în primul rând trebuie să-și schimbe modul de viață, și pentru că majoritatea diabeticilor sunt cei cu tip 2, aceasta înseamnă o modificare a obiceiurilor alimentare. Nu numai dulciurile sunt interzise, dar este binevenită și reducerea grăsimilor de origine animală. Cea ce se recomandă sunt alimentele bogate în fibre vegetale și calcularea necesarului caloric în așa fel încât nu numai obezitatea dar și excesul ponderal să fie combătute.

Dr. Kolcsár Melinda

Uram...

*Kezeden megpihenni
jó lenne
nem szólok Hozzád
csak
átadom magam
a csendnek -
kint zajong a lét
de
itt bent
nyugodtan elpihenek
öledbe szépen
mint
a gyermek
anyja ölében -
csak egy pillanat
míg
Rád bízta magam
máris elillant.*

György Alfréd (Olaszország / Italia)

Mikulás ünnepség a Fraternitásban / Sărbătoarea Moș Nicolae în Fraternitas

**MEGVALÓSÍTOTT TEVÉKENYSÉGEINK 2004-BEN
ACTIVITĂȚI REALIZATE ÎN 2004**

Versmondó verseny támogatása a 6-os számú Általános Iskolában, Fraternitás Lelkinap, Gyereknep (vajai óvoda, Maros megye), Gyerek-, ill. családtábor, V-ik Fraternitás Nagytalálkozó, Mikulás-i ünnepség a Fraternitásban

Sprîjinirea unui concurs de recitare de la Școala Generală nr. 6, Zi spirituală Fraternitas, Ziua copiilor din Văleni - jud. Mureș, Tabără pentru copii și familiile lor, A V-a Tabără Fraternitas, Sărbătoare de Moș Nicolae în Fraternitas

RÉSZTVEVETTÜNK / AM PARTICIPAT

Sérült és beteg személyek számára szervezett Tiszaalpar-i Fraternitas Találkozó, Magyarország; Sérült és beteg személyek számára szervezett Berekfürdő-i Európai Fraternitas Találkozó, Magyarország

Íntálnire Fraternitas organizatá la Tiszaalpar, din Ungaria pentru persoane cu dizabilitate fizică și bolnave; Íntálnire Europeană Fraternitas organizatá la Berekfürdő, din Ungaria pentru persoane cu dizabilitate fizică și bolnave

**TÁMOGATÁSRA VÁRÓ TERVEK 2005-BEN
PROIECTE ÎN AȘTEPTAREA SPONSORILOR ÎN 2005**

Olyan családok felkeresése, akik felvállalnák nehéz anyagi helyzetben, családokban és családokon kívül élő **gyerekek és fiatalok támogatását, Családok támogatása, Könyvkiadás (sérült személyek munkáival), Országos mozgássérültek és betegek Találkozója, Tanfolyamok sérült személyeknek, Fraternitas: havi és éves találkozók, kirándulások, Gyerek tábor**

Căutarea unor familii care pot și doresc să **sprîjine copii și tineri**, care trăiesc în familie sau în afara ei și au dificultăți materiale, **Sprîjinirea familiilor în dificultate, Publicarea unor cărți (lucrările persoanelor cu deficiență fizică), Íntálnire pe țară a persoanelor cu deficiență fizică și bolnave, Cursuri pentru persoane cu deficiență, Fraternitas: íntálniri lunare și anuale, excursii, Tabără pentru copii**

Előző lapszámunk keresztretjvényének helyes megfejtése:
Az öregség, a túlélés hősiessége

Răspunsul corect la ghicitoarea din numărul anterior
Strugurii

A nyertes / Câștigătorul este Császár Attila Hargita / Harghita

Barátunk a marosvásárhelyi Rádió

A kedves hallgatók 2005-ben is hallhatnak sérült személyek életéről, problémáiról László Edit **Családi album** műsorában 17,30-tól.

Prietenul nostru este Radio Mureș

Și în 2005 veți putea auzi despre viața și problemele persoanelor cu deficiență în emisiunea lui László Edit difuzată în limba maghiară **Album de familie**, de la orele 17,30.

KÉRJÜK TÁMOGASSA! földterület vásárlását, sérült személyek központjának létesítéséhez!!!

S.O.S. S.O.S. S.O.S.

VÁ RUGÁM SÁ SPRIJINIŪ!

Cumpărarea unui teren folosit la construirea unui centru pentru persoane cu deficiență fizică!!!

HIFA-RO INFO A Hifa-România Segítés Mindenkinék Egyesület negyedévi ingyenes hírlapja / Ziarul trimestrial gratuit al Asociației Hifa-România Ajutor pentru Toți

Főszerk. / Redactor șef: Simon Judit-Gy, **Szerkeszti/Redacteză:** az egyesületi tagok / membrii Asociației, **Címünk / Adresa noastră:** Hifa-România, Op. Tg-Mureș 2 Cp. 222

Tel: 0265-247679, 0744-529742 **E-mail:** hifa_ro@yahoo.com

Bankszámlaszám / Cont bancar: BCR Tg-Mureș str. Gh. Doja 1-3, Hifa-România Ajutor pentru Toți, RO67RNCB3600000069550001, RO83RNCB3600000069550004, RO56RNCB3600000069550005

Nyomatja / Tipărește: Master Druck **Tel:** 0265-262359

**TÁMOGATJÁK TEVÉKENYSÉGÜNKET 2004-BEN
CEI CARE NE SPRIJINĂ ÎN 2004**

HIFA-AUSTRIA, Senator MARKÓ BÉLA szenátor, FUNDAȚIA COMMUNITAS ALAPÍTVÁNY, FUNDAȚIA ILLYÉS KÖZALAPÍTVÁNY, GYERMEK-, IFJÚSÁGI ÉS SPORTMINISZTERIUM, BIG IMPREST SRL, AMIC PROD SRL, ZIMEX SRL (Marosszentgyörgy / Sâng. de Mureș), MASTER DRUCK, TORDAI IMPEX SRL, ALY MONY COM SRL (Bolintineni / Bálintfalva), SC MUREȘ SA (PREMUR), SC SINTELECTRO SRL (Nyárádtó / Ungheni Mureș), SÁNTHA TIBOR, MEZEI ISTVÁN, ROBMAR COMPUTERS (Govora 4), ALFEUS ROMBAT (Juliu Maniu 40), SIKÓ ÉVA, ROM HOLMA SRL, MINI PRIX, Marosvásárhely-i KERESZTELTŐ SZT. JÁNOS TEMPLOM / BISERICA ROMANOCATOLICĂ DIN CENTRU Tg-Mureș, CASA DEUS PROVIDEBIT HÁZ Marosvásárhely / Tg-Mureș, Restaurant BALADA vendéglő Marosvásárhely / Tg-Mureș, BRAUN JENŐ, DÁNÉ KÁROLY, KOVÁCS ERNŐ, BARABÁS ÉVA, SC RETA COM SRL, CENZUS SRL, EFENDI SRL, AMICALD SRL, SOLVOPLANT SRL, PRESCOM LUKACS SRL

Segíts, hogy segíthessünk! Ajută, ca să putem ajuta!

KÖSZÖNJÜK! / MULȚUMIM!

A LAP MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTA A COMMUNITAS ALAPÍTVÁNY ÉS A MAGYARORSZÁGI GYERMEK-, IFJÚSÁGI ÉS SPORTMINISZTERIUM

EDITAREA ZIARULUI A FOST SPONSORIZATĂ DE FUNDAȚIA COMMUNITAS ȘI MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI DIN UNGARIA

RENDELJEN ÉS VÁSÁROLJON!

Sérült és beteg személyek által készített képeslapokat!

COMANDÁ ȘI CUMPĂRÁ!

Felicitári confectionate de persoane cu deficiență fizică și bolnave!

Amennyiben tagja szeretne lenni Egyesületünknek, támogatni szeretné terveinket, vagy újságunkban szeretne írni, jelentkezzen!

Dacă doriți să fiți membru al Asociației noastre, să ne ajutați în realizările proiectelor sau să publicați în ziarul nostru, să ne contactați!

